

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Commentaria In Regvlas Cancellariæ Apostolicæ: Sive In
Glossemata Alphonsi Sotto, Glossatoris nuncupati**

Chokier, Jean de

Coloniae Agrippinae, 1674

Reg. XLV. de Consensu in resignationibus & pensionibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62377)

quibus vide per Bart. & Decium in l. si librarius ff. de regulis iuris Panor. Imo & Felij. in cap. ex litteris de fide instrum.

B. Papa non vult) Etiam si in gratia sit adjecta clausula motus proprii, vel non obstat. &c. quæ quidem non videntur sic ampliari gratiam, ut auferant jus alteri, ut scribit Gemin. in c. quamvis 17. num. 4. de rescript. nisi Papa expresse dicat. Rota decis. 19. Crescent. decis. 5. de concess. preb.

Argumenta in Regul. XLIII. INNOCENTII VIII.
quæ est XLIII. PAULI V.

1. Quid distet renunciatio à cessio-
ne?
2. Verbum Nullatenus, annullat actum
ipso jure perinde ac clausula irritas.
3. An Camera admitteret resignatio-
nē non servata forma hujus regule.
4. Curia de qua in Regula quo pacto
accipiatur.
5. Cancellaria non solebat admittere
procuratorem ad renunciandum
post annum, sed Camera secus.
6. Consensus pensionarii de quo in
reg. ut intelligatur, ut & num. 9.
7. In Curia sufficit consensus procur-
atoris pensionarii.
8. Hæc Regula inventa est ad fraudes
tollendas.
10. Consensus debet præstari per re-
signantem, aut procuratorem ad
hoc specialiter constitutum.
11. Consensus quando extendi debeat.
Constitutio Clementis VII. de ex-
tend. consensus non est in usu. lb.
12. Consensus præstari potest etiã post
obitum resignantis, quod extendi-
tur, etiam si probaretur constituen-
tem mutasse voluntatem, nisi tamen
ejusmodi voluntatis mutatio fuerit
intimata procuratori constituto,
vel ipsi Resignatario.
13. Consensus non potest post obitum
præstari, quando resignans potest
supplicationē, & postea constituit
procuratorem ad consentiendum
resignationi; nam si moriatur resig-
nans, procurator post ejus mortem
non potest præstare consensum.
14. Resignans à quo tempore desinit
facere fructus suos.
15. Resignatio conditionalis non abdi-
cat jus nisi adimpletis conditione.
16. Jus non abdicatur à resignante nisi
beneficium acquiratur resignatario
quod intellige, ut ibi.
17. Quamdiu quis sustinetur in officio
potest administrare & conferre.
18. In resignatione conditionalis posses-
sio demū transit à resignante in re-
signatarium sive compermutantem
quando resignatio seu compermuta-
tio suum sortita est defectum.
19. permutatio non sortita effectum
an permutans propria auctoritate
redire possit ad suum beneficium.
20. Jus & titulus beneficii non ceditur
à resignante abdicatus, donec post-
terio

- sessio & titulus sit resignatario qua-
situs; & interim possessio semper re-
manet penes resignantem.
21. Auctior facta est hęc Regula per no-
vissimos pontifices, & in quo.
22. Uter resignatariorum sit præfere-
ndus? an posterior in cōsensu, an vero
anterior in cōsensu, sed in data prior
23. Resignanti liberū est poenitere an-
tequam præstetur consensus in can-
cellaria vel Camera.
24. Licet ex parva data videatur datus
consensus adeo ut post obitum re-
signantis possit præstari consensus
formalis, nihilominus resignans po-
teat adhuc poenitere.
25. Res dicitur adhuc integra post par-
vam datam.
26. Locus est poenitentię donec & quo-
visque datus sit formalis consensus
in Camera vel Cancellaria.
27. Si resignans moriatur post signatā
supplicationum ante præstitum con-
sensum in Camera vel Cancellaria,
beneficium vacat per obitum & non
per resignationem.
28. Procurator constitutus ad resignan-
dum potest revocari à domino etiā
supplicatione signata & dato parvo
consensu, intimando revocationem
in Camera vel Cancellaria.
29. Quid si in revocatione commissus
sit aliquis error?
30. Quid de revocatione mandati pro-
curatoris per litteras?
31. Resignatio requirit speciale man-
datum, quod fallit, quando procu-
rator cum generali mandato esset
constitutus ad transigendum in casu
decis. 11. Crescentii de procur.
32. Appellatione beneficii veniat etiā
dignitates & personatus ad effectum
hujus regula: non tamē Episcopat^{us}
33. Consensus etiam induci potest per
solam supplicationis porrectionem
ex sententia Mohedani.
34. Data supplicationis attenditur &
retrotrahitur.
35. Litteris non expeditis nihil prodest
resignatio ad effectum capiendę pos-
sessionis.
36. Capiens possessionem ex sola sup-
plicatione signata, dicitur intrusus,
& amittit jus in beneficio si quod
habet.
37. Differentia inter renunciationem,
& resignationem.
38. Hodie admittitur cessio juris quod
quis habet ex supplicatione signata
& registrata etiam in favorem, &
litteris non expeditis.
39. Presentis in Curia resignantis re-
quiritur consensus, non autem pro-
curatoris, & quid in resignationibus
Cardinalium?
40. Ultra consensum resignantium vel
cedentium in beneficiis Jurispatro-
natus, requiritur consensus patro-
num, & quomodo præstetur hujus-
modi consensus, & quid in benefi-
ciis electivis? quid in iis quę sunt ad
denominationem Cardinalium.
41. Consensus formalis solet præstari
in Camera vel Cancellaria.
42. Consensum hodie præstare non est
necesse intra tempus constitutum
per Clementem VII.
43. Rotę decis. de præstatis cōsensibus
44. Consensus præstus à procurato-
re etiā post quatuor menses à morte
resignantis vacat, quod fallit ut hic.
45. Consensum imponētis pensioē
suffici

- sufficit præstari per resignantem vel resignatarium ex intervallo.
46. De stylo Curie non recipiuntur consensus conditionales in reservationibus pensionum.
47. Derogatio hujus Regule quando concedatur.
48. Clausula appoi solite in reservationibus pensionum.
49. Clausula in reservationibus pensionum pro parochialibus.
50. Verbum *liberi* in reservationibus pensionum quid importet.
51. Clausula *dummodo remaneant* debet justificari per pensionarium.
52. Consensus pensioni præstibus ab eo cui de beneficio nulliter provisum erat, non præjudicat ei cui beneficium legitime obtigit.
53. Hæc Regula an sit de dandis?
54. Tenor Constitutionis Pij V.
55. Ordinarij resignationes ben. admittere non debent nisi is qui resignat habeat aliunde unde commode vivere possit.
56. Ordinarij recipientes resignationes ex causis in Constitutione Piana relatis, non possunt conferre suis aut resignantium familiaribus, consanguineis aut affinibus.
57. Ordinarii quomodo admittant resignationes eorum qui sunt religionem ingressuri.
58. Resignatio beneficii an valeat ad cuius titulum est quis ordinatus non facta mentione tituli in supplicatione esto quod facta sit mentio resignantem habere unde commode aliunde vivere possit, & quid de stylo Curie? num. 65.
59. Concilium Trid. Sess. 21. cap. 2. prohibet non admitti resignationem beneficii ad cuius titulum quis est ordinatus, nisi constito quod aliunde vivere commode possit.
60. Beneficium surrogatum beneficio ad cuius titulum quis est promotus ad S. Ordines, resignari non potest, nisi facta mentione quod sit surrogatum ei ad cuius titulum fuerat resignans promotus, & quod habeat aliunde &c.
61. renunciatio beneficii facta sub pensione sufficienti ad congruam sustentationem, non tamen facta mentione quod ad illius titulum quis sit promotus, non valet.
62. Permutationes beneficiorum facta nulla non facta mentione quod permutans ad titulum beneficii permutati fuit sacris ordinatus, nisi permutatio sit æqualis.
63. Navarri consilium 23. lib. 3. expenditur.
64. Flaminij Parisii opinio defenditur ejusque formulæ resignatione considerantur.
65. Stylus Curie in resignationibus benef. ad cuius titulum quis est ordinatus.
66. Stylus Curie Roman. attendendus est.
67. Stylus Curie Rom. facit jus, non solum in Curia, sed etiam in paribus.
68. Sententia contra stylum lata est nulla.
69. Constitutio Papæ non potest tolli per contrarium usum sine ipsius papæ scientia & expresso consentio.

Regula

Regula XLIII. INNOCENTII VIII.
qua est XLIII. PAULI V.

DE CONSENSU IN RESIGNATIONIBVS
& pensionibus.

Item voluit & ordinavit quod super resignatione cuiuscumque beneficii, Ecclesiastici seu cessione juris in eo quam in manibus suis, vel in Cancellaria Apostolica fieri contigerit, Apostolica littera nullatenus expediantur, nisi resignans vel cedens si praesens in Romana Curia fuerit personaliter, alioqui per procuratorem suum ad hoc ab eo specialiter constitutum expeditioni huiusmodi in eadem Cancellaria expressè consenserit & iuraverit, ut est moris, * nec littera resignationis, vel assignationis etiam motu proprio cuiusvis pensionis annua super alicuius beneficii fructibus expediri possint, nisi de consensu illius qui dictam pensionem persolvere tunc habebit.

GLOSSEMA ALPHONSI.

¶ *Si Regula dicit quod resignatio beneficii que sit in manibus Domini nostri Papa, vel in Cancellaria Apostolica, non expediatur cum apostolicis litteris, nisi resignans, vel cedens iuri, si praesens fuerit in Rom. Curia personaliter, alias per procuratorem suum ad hoc specialiter constitutum, videlicet ad resignandum tale beneficium, consenserit expeditioni huiusmodi in Cancellaria; & iuret quod non intervenit fraus, dolus, vis, metus, nec aliqua simonia, nec littera pensionis, vel assignationis pensionis etiam motu proprio impedito expediantur, nisi de consensu illius qui talem pensionem impendit, hoc dicit. & est ista Regula propter fraudes que fiebant in Curia, quas ad longum reserve laboriosum esset, plusquam subtile; & nota differentiam hic inter renunciationem & cessionem: cum resignatio est quando quis possidet beneficium, sed cessio iuris quod habet in eodem, & cessione pro nunc fundare iure hoc: & credo quod renunciatio vel resignatio aliquando ponitur pro cessione & contra, ut patet in tit. de Renunciat. juncto c. veniens & c. Gans, eod. tit. & c. sollicitudine de restit. spol. & cap. accepta eod. tit. & l. postquam lit. C. de pact. & cap. cum pradam eo. lib.*

ff 2

Item

G Item ponderandum est istud verbum nullatenus expediantur hic positum, quod nullatenus actum ipso iure, ut dicit glo. in verbo nullatenus in cle. 1. de sequente. p. & fru. Et ibi dicit Ant. quod idem est dicere nullatenus fiat, vel omnino, & similia verba, quam dicere si secus actum fuerit decernimus irritum & inane, & hoc tenet not. Domi. in c. Romana §. sententias de app. lib. vi. ex dicto Joan. And. Et ex quo sequitur quod resignatio aliter facta, vel saltem expeditio non valet per prelatum. Et ex hoc sequitur quod etiam in Camera non debet talis expeditio fieri, sed quia regula loquitur de consensu habendo in Cancellaria, dubito an Camera admittat, credo quod sic.

H Item in quantum Regula ista loquitur de presenti in Curia, debet hic capi Curiam tantum Civitatis, vel ad plus pro presenti in suburbis, & non debet intelligi Curia pro duabus diebus arg. c. presenti §. loca de prebend. lib. vi. per locum a specul. & Cancellaria non solebat admittere procuratorem ad renunciandum post annum, & fundatur eius equitas in c. super hoc, de Renunciat. & cap. quia non est verisimile de preb. sumpt. & Camera tamen sic.

K Item in quantum in fine dicitur de consensu imponentis pensionem non debet intelligi si presens est per se: sufficit enim per procuratorem, ut superius dicitur. nam oratio superius dicta, est perfecta, & ista etiam de per se: ideo ibi scriptum hic res non debet nec hic ibi, facit quod dicit Bart. in l. talis scriptura ff. de leg. 1. ideo etiam, quod in imperatione pensionis satis est, quod etiam presens in Curia consentiat per procuratorem specialem, ad hoc facit Regula, quod quis potest per alium de regul. juris lib. vi. & non scio si Cancellaria hoc admittet propter pertinaciam Abbatis, sed de Camera certus sum. Et ista regula est de dandis ex quo habet decretum irritans, ut superius dixi, & in Regula supra proxima.

COMMENTARIA IO. A CHOKIER.

Ista Regula) Hæc Regula fuit edita ad tollendas fraudes, quæ possent evenire, ut notat noster Alphonsus: quia posset quis nomine alterius porrigere supplicationem resignationis & alium privare beneficiis Sarn. de publ. res. q. 7. §. 4. Nam consensus per supplicationem sufficiebat de iure communi Causa decis. 1. de Reg. Mohed. decis. 5. Igitur ad tollendas fraudes, cautum est requiri consensum præstitum per se, vel per procuratorem specialiter ad hoc solum constitutum. Sarn. d. q. 7. Boer. decis. 345. num. 5. Isque consensus extendi debet pro expeditionibus litterarum per Notarios Cameræ, vel Cancellaria in libri solitis, Flam. Paris. de resig. ben. lib. 8. q. 2. num. 126. & seq. & quidem intra tres menses in materiis Franciæ, & in aliis infra 15. dies, à die præstationis litterarum consensuum, sive à die missæ supplicationis per datarium ad Registrum vel summam, computandos, ex constit. Clement. VII. 19. incip. sanctiss. in Christo Pater, & D. N. quæ tamen constitutio non est in usu, ut infra ostendimus.

Ceterum

Ceterum, consensus perficiens resignationem, nedum vivo resignante præstari potest, sed etiam post mortem illius, dummodo supplicatio fuerit per procuratorem vivo resignante porrecta, & signata, & datata, super quo est extravagans Alex. vi. & Leonis x. apud Flam. Paris. lib. 9. q. 24. nu. 14. & 15. & est communis conclusio, quam amplius procedere, etiamsi probaretur constituentem ante ejus mortem mutasse voluntatem: nam si illa voluntas revocata, non fuit intimata, juxta clem. 1. de Renunciat. potest procurator eo mortuo præstare consensum formalem in Camera, vel Cancellaria, Flam. Paris. lib. 9. q. 25. nu. 12. & d. q. 24. nu. 24. ubi etiam nu. 26. dicit, & rectè, non obstare d. dec. Cassad. nu. 2. quia illa intelligenda est de revocatione valida cum intimatione facta, vel resignatorio, vel ipsi procuratori, vel Notariis Camera, vel Cancellaria Flam. Paris. lib. 9. q. 26. & 27. Limita dictam conclusionem, ut non procedat, quoties principalis porrexit supplicationem, & postea constituit procuratorem ad cōsuetudinem resignationi: Nam si moriatur principalis iste procurator post ejus mortem, non potest præstare consensum, quia respectu ipsius procuratoris res non est integra, cum nihil fecerit, & per consequens expirat mandatum.

Adverte interim, quod à die præstiti consensus desinat resignans fructus facere, & incipiunt deberi resignatorio, quia per consensum abdicatur omne jus, dominium, & possessio beneficii à resignante, Gonzalez ad Reg. viii. Cancell. lib. 5. §. 2. nu. 41. & seqq. Flam. Paris. de Resig. lib. 1. q. 6. num. 38. licet Garcias tract. de ben. p. 2. c. 1. num. 126. velit fructus beneficii resignati cedere resignatorio statim à die datæ: secutus opinionem Gomefij ad Reg. de publicandis quibus. 7. num. 2. & aliorum, idque etiamsi resignans non habuerit notitiam admissionis resignationis.

Et hæc quidem vera sunt in simplicibus beneficiis, & curatis; nam in Canonicatibus, & præbendis Hispaniæ, & totius ferè Europæ [qui aliquando valent ter mille aureos, ut sunt Canonicatus Toletani, & Hispalenses in Hispania, fructus non exprimentur, nisi ad xxiiii. duc. exceptis tamen canonicatibus, & præbendis S. Petri, & S. Joannis Lateranensis de Urbe, qui solent exprimi. ad 50.] aliud dicendum est: quia tamdiu resignans lucrabitur fructus, quamdiu licitè insistit possessioni, & resignatarius non intimat suo resignanti alteras suas: & ratio rationis est, quia fructus isti consistunt in distributionibus quotidianis qui non debentur, nisi residentiibus, & divinis interessentibus, ideoque æquum est resignantem eos lucrari, qui adhuc residet in canonicatu, quæ opinio non displicet Nicol. Garcia tract. de ben. p. 2. c. 1. num. 169.

Verum aliam ego pono distinctionem, nimirum inter resignationem simplicem & conditionalem qualis est quæ fit ex causa permutationis, videlicet quod simpliciter resignans statim abdicat jus à se, & remanet absq; tit. in resignatione vero conditionali, non abdicat, jus nisi adimpletis conditionibus, Moh. dec. 2. de

Renunciat. Flam. Paris. lib. 1. q. 3. num. 8. 47. & 49. ubi scribit non abdicari iura resignante, nisi beneficium resignatum acquiratur resignatorio in cuius favorem fuit facta cessio: namque semper videtur facta cum conditione, dummodo beneficium queratur resignatorio *Mohed. decis. 58. 83. & 341. Collect. in c. v. in fine nu. 2. de Res. permut. Anast. Germon. tract. de Indult. Card. §. nec non quarumcumque nu. 23.* quod verum est quando permutans seu cedens post cessionem incumbit ad huc possessioni corporaliter *Illust. Card. Seraphinus decis. 773. num. 1. & 12.* quo casu resignans, cedens, aut compermutans poterit fructus percipere & beneficia spectantia ad collationem illius beneficii conferre; quam diu enim sustinetur in officio, administrare potest & conferre *Rebuff. in tr. Nominat. q. 1. n. 177. Flam. Paris. lib. 1. q. 7.* Hinc fit, ut in resignatione conditionali, post cessionem transeat à resignante in resignatarium seu compermutantem, quando effectum sortita est resignatio seu permutatio: si enim non sequatur, videtur revoluta possessio ipso iure in ipsum resignantem, ex causa permutacionis. Ita in terminis Rota nota *decis. 67. Nota quod resignans, in antiq. quod multo magis procedit quod facto compermutantis alter adipisci non potest possessionem beneficii compermutati; adeo ut is possit reverti ad beneficium à se dimissum, etiam propria auctoritate, ut multi volunt quos refert D. Wamesius *cons. 341. nu. 2. ff. de Res. permut. vol. 2.* maxime si beneficii resignati vel permutati non fuerint capta possessio; quippe tum resignatio hæc conditionalis non est sortita effectum, nec vacationis modus sublati, quod secus est ubi resignatarius resignacionis beneficii accepit possessionem, namque absque nova collatione, resignans non potest redire propria auctoritate ad suum beneficium, *Rebuff. ad reg. de publicandis resig. n. 31.* Sed & hanc nostram distinctionem probavit & confirmavit *Clar. Titus Joan. And. Opicinus, multæ & variæ vir eruditionis, & in alma Urbe Advocatus celeberrimus, hac potissimum ratione, quod nondum completa & perfecta resignatione per dimissionem possessionis, jus & possessio illa primæva necdum eradiceata, adhuc remaneant in resignante ad quemcumque effectum possessionis etiã redintegrandæ: quia donec possessio & titulus sit verè resignatorio quaesitus, non censetur à resignante ablati & ante acquisitionem resignatarii in resignationibus in favorem certæ personæ (qualis est ea quæ fit ex causa permutacionis) adhuc resignans dicitur possidere, & titulum coloratum habere præsertim contra tertium; cum multa intervenire possint quo minus beneficium queratur resignatorio *Achil. de Grassis decis. 10. num. 4. de resig. spol. Pur. decis. 178. num. 4. lib. 3.* Idè quæ possessio semper manere dicitur penes resignantem qui non videtur deposuisse animum possidendi, donec cum effectu acquiratur resignatorio, maxime si semper, etiam post, de facto incubuit possessioni, ut resolvit Rota apud *Card. Seraphinum dec. 773. num. 12. & 14.***

Præambulis huc quæstionibus ita expeditis, redco ad nostram Regulam

PRIVILEGIUM
REGULARIUM
ET
COMMUNITATUM
IN REGULA
ANCELLARIUM
APOSTOLICUM
PROMISSUM
QIII
8

qua notes, post Innocentium VIII. alios postea Pontifices ad nostra usque tempora post verba, *ut est moris*, clausulam hanc addidisse: & si ipsum resignantem, seu cedentem plures super uno, & eodem beneficio in favorem diversarum personarum successivè consentire contigerit, voluit Sanct. sua, quod primus consensus tenere debeat, & alij posteriores consensus, ac litteræ illorum prorextu, etiam sub priori data, expedite, pro tempore, nullius sint roboris vel momenti. Quæ quidem clausula eò adjecta fuit, quò omnis dubitandi ansa tolleretur super prælatione diversorum resignatariorum, quibus ab uno, eodemque, prævio illius consensus, beneficium resignatum erat, dubitabatur enim uter præferri deberet, an is cui prætitus erat consensus postremò, an verò ille, qui licet in data esse posterior, tamen prius habuit consensum? in quo diverfè diversa sentiebant teste Crescentio de *decis. 1. de concess. præbend.* Sed tandem placuit Pontificibus, qui Innocentium secuti sunt, anteriorem in consensu, licet in data posteriorem præferendum, ut habet jam dicta clausula. Cujus ratio est, quòd cum resignanti liceat pœnitere antequam præstetur consensus in Cancellaria, vel Camera, *Flam. de resignat. lib. 1. q. 12. & lib. 9. q. 25. num. 4. Mohedanus decis. 4. de simonia*, potuit idem resignans secundo loco resignare, quòd cum fecerit, & consensum super secunda primo præstiterit, statim secunda resignatio est perfecta, & resignatarius secundus acquirit jus, idèdque posterior consensus, ac litteræ illius prorextu, etiam sub priori data expedite, nullius erunt roboris vel momenti, ut hic statuitur. Secundò, quòd cum ex primo consensu sit abdicatum omne jus à resignante, juxta communes conclusiones sequitur quòd alij consensus nullius sint roboris, & momenti, tanquam dati ab eo, qui nullum jus habebat: nemo enim potest dare, quòd non habet, *Flam. Paris. de resig. ben. lib. 8. qu. 8. num. 110.* Porro, quòd dixi resignantem posse pœnitere, & revocare resignationem ante præstitutum per ipsum, vel ejus procuratorem consensum in Cancellaria, vel Camera, amplia hoc procedere etiam si supplicatio fuerit signata & datata, etiam post parvam datam & præstitutum parvum consensum intimando in Camera, vel Cancellaria dictam revocationem *Flam. Paris. d. q. 12. num. 40. & seqq.* Nam quamvis ex parvæ datæ annotatione post portectionem supplicationis videatur datus consensus dans roborem & valorem gratiæ [adeò ut post mortem resignantis possit præstari consensus formalis in Camera vel Cancellaria *Flam. Paris. de Resig. ben. lib. 1. q. 12. num. 33.*] Nihilominus vera est sententia posse resignantem etiam post parvam datam pœnitere: quia parva data describitur à Notariis, & ut plurimum remanet penes Impetrantes seu illorum procuratores, quibus licet eas lacerare, & pro arbitrio retinere, & supplicatio datatur per Datarium, & tamen non Datarium & Notarium, sed Pontifex beneficia concedit. Unde res adhuc dicitur *intègra post parvam datam, seu parvum consensum, & per consequens licita*

erit poenitentia *Flam. Paris. d. q. 12. num. 37. & 42.* quod ampliat procedere etiam si in superscriptione supplicationis dicatur resignantem dedisse consensum: nam donec & quousque non est datus formalis consensus, qui est cum expresse datur in Camera vel Cancellaria, & extenditur à Notario, licet unum de stylo curiæ recedere, *Caput aquen. decis. 217. part. 1. num. 8. Flam. Paris. lib. 1. qu. 2. num. 40. & 43.* & idem dicendum in permutationibus beneficiorum, ut latius ostendi in tract. de permut. benef.

Ex quo inferitur i. quod talis resignans vel permutans potest poenitere, & retinere beneficium si vult, aut resignare in favorem alterius portigitur aliam supplicationem, & super ea consensum præstando in Cancellaria vel Camera, & iste obtinebit beneficium *Mohed. decis. 189. de Renunciat. Flam. Paris. d. q. 12. num. 50.* Secundò inferitur quod si resignans moriatur post signatam supplicationem ante præstitum consensum in Camera vel Cancellaria beneficium vacat per obitum & non per resignationem *Pat. decis. 92. num. 6. lib. 1. Flam. Paris. d. q. 12. num. 54.* Tertiò, ut etiam post solutam compositionem possit resignans poenitere, ante tamen præstitum consensum in Camera vel Cancellaria. *Mohed. d. decis. 189.* Quartò inferitur quod si quis constituit procuratorem ad resignandum & iste porrexit supplicationem quæ fuit signata & postea præstitit parvum consensum, poterit nihilominus Dominus revocare procuratorem intimando in camera vel Cancellaria dictam revocationem & licet nihil de revocatione consensus exprimat, id tamen sufficit, etiam revocatio consensus esset nulliter facta, dummodo constet de mente revocantis *Flam. Paris. d. q. 12. num. 47. ubi scribit communem.*

Hæc enim est practica inquit *Mohed. decis. 5. de Renunciat. ut signata supplicatione, de qua requiritur consensus in Cancellaria seu Camera si subest aliquid defectus propter quem actus ipso jure est nullus, tunc fit reformatio ad primam supplicationem, vel nova provisio tollens defectum, & pro expeditione consensus primus sufficit. Nec obstat Regula de Extēdendis consensibus: quia loquitur de consensu qui præstatur in Camera seu Cancellaria pro expeditione litterarum non de consensu perficiente resignationem; & cum consensus pro expeditione sit præstitus iterum non est præstandus: quia esset quid non necessarium & superfluum *Mohed. d. decis.**

Sed dubitatur, an si Dominus certiore reddiderit procuratorem per litteras, ut existat, donec & quousque alias à se recipiat, possit nihilominus dictus procurator interim resignare, & præstare consensum? non posse respondit *Flam. Paris. d. lib. 9. q. 28.* sunt enim hujusmodi litteræ loco intimationis revocationis mandati per not. *Jal. in l. centesimus §. si ita stipulatus numero. 14. ff. de verb. oblig.* quod ampliat etiam si illæ litteræ pervenerint ad manus procuratoris post supplicationem signatam, & datam, nam per receptionem li-

PRIVILEGIUM
REGULARIUM
ET
COMMENTARIUM
IN REGULA
CANCELLARIARUM
APOSTOLICARUM
PRELATORUM
LIB. III
8

litterarum, non potest ulterius procedere, nec ad præstandum consensum de-
venire *Flam. d. quest. 28.*

Ad hoc specialiter constitutum) Est enim resignatio sive cessio donatio, quæ
requirit speciale mandatum l. *filiusfamilias ff. de donat. Card. in Clem. 1. in opp. de*
renunciat. Flam. Paris. de Resignat. benef. lib. 8. quest. 6. in fin. si tamen vigore resigna-
tionis vel cessionis data esset compensatio æquivalens, tum videretur pos-
se expediri resignationem vigore mandati generalis *Crescentius decis. 11. de*
procurat.

Tale beneficium) Appellatione beneficii hinc veniunt dignitates & personatus
Cardinalis *Tuschus Pract. conclus. iuris rom. 6. conclus. 99. in fin.* non tamen Episco-
patus, *Flam. Paris. de resignat. benef. lib. 8. quest. 5. num. 6. 49. & seqq.* Et ratio est:
quia cessat fraus hujus Constitutionis: Nam renunciaciones Episcopatum
sunt in Consistorio præsentibus Cardinalibus, ut ibidem dicit *Flaminus*, &
subdit alias rationes, quas vide.

Consenserit) Consensum etiam induci per solam supplicationis porrectio-
nem per Dominum vel procuratorem non obstante etiam clausula de exten-
dendo infra quindecim dies, scribit *Mohedanus decis. 1. de Renunciat. & Cas-*
ted. decis. 4. de Renunciat. quod intellige quoad valorem gratiæ, non autem ut
satisfaciat huic Regule, quæ vult litteras non esse expediendas, nisi resignans
per se vel procuratorem expeditioni hujusmodi in Cancellaria consenserit;
interdicitur autem data supplicationis, quæ data ponitur in litteris in quarum
ergo apponitur consensus de stylo Cancellariæ, Idem in bullis poni vi-
demus, *Hodie in manibus nostris resignavit &c. Flaminus Paris. de Resignatio-*
ne benef. lib. 8. quest. 8. num. 28. & 111. Et sic consensus retrahitur ad tem-
pus datæ, etiam si sit præstitus multo tempore post, *Flam. Paris. d. quest. 8.* Hinc
interitur quo d. si quis porrexit supplicationem, quæ fuit signata, & postea fe-
cit aliam resignationem, si deinde consentit primæ supplicationi signatæ,
consensus retrahitur ad diem datæ ipsius provisionis, per consequens te-
netur prima resignatio *Casbad. d. decis. 1. de renunciat. Flam. Paris. d. q. 8. num. 117.*
signanter attendenda supra scripta Regule clausula, *Et si ipsum resignantem seu ceden-*
tem plures &c.

Nec litteras) Quibus alioqui non expeditis non prodest resignatio: cum
non possit capi possessio, & multo minus fructus sine litteris, ut est cautum
in *concl. 83. Julij 111.* quæ hodie ad unguem observatur, teste *Flam. Paris. d.*
q. 8. num. 1. Imò capiens possessionem ex sola supplicatione signata, dicitur
intrusus, omneque jus, quod in beneficio habet, amittit, & de cætero ad illud
obtinendum inhabilis redditur, *Mandos. ad Reg. de non iudicand. iux. form. sup.*
q. 3. num. 4. Plura hac de re vide *Nicolaum Garciam tract. de benef. part. 4. cap.*
1. numer. 47. & seqq. Flam. d. q. 8.

Ggg

Et

F Et nota differentiam inter renunciationem & cessionem) Flamin. Paris. lib. 1. de signat. ben. q. 1. num. 70, nullam constituit differentiam inter renunciationem, cessionem, & resignationem; licet lib. 2. q. 24. vers. & hac conclus. scribat de h. lo Cancellaria cessionem dici, cum quis resignat jus quod habet ex supplicatione signata, & registrata, & admittitur, ejusmodi cessio etiam in favore, Seraph. dec. 182, Mandos. in praxi sign. grat. tit. resignationes col. 3. vers. beneficii renunti, ubi dicit resignationem seu cessionem admitti his verbis, scilicet, possessione habita vel non habita, ac forsitan litteris non expeditis resignare proponat praxi signat. & cedit. Flam. Paris. d. loco. ubi num. 2. subjicit, quod hodie solet dari quod littere non sint expeditae, & non de facili, inquit, admittitur talis jussimodi resignatio ad favorem, nisi cum magna intercessione; ego tamen id concedi.

C Annulat actum ipso iure) Et sic requiritur quod praesens in Curia personiter praestet consensum, ideoque non poterit constituere procuratorem, in c. ult. de iur. am. calum. Flam. Paris. lib. 8. de resignat. ben. q. 3. num. 22. etiam sit in magna dignitate, etiam Cardinalatus. Unde videmus Cardinales quosdam resignant, quod praestant consensum per seculam, quam mittunt Notario, vel ipsi Notarii accedunt ad eorum palatia ad recipiendum consensum, ut requirit Navarrus in c. accepta oppos. 7. num. 27. de resist. spol. quod limita non procedere in Camera; Nam quando praestatur ibi consensus Notarii Camera mittunt procuratores etiam praesentium Flam. Paris. lib. 9. de resign. quass. lib. 8. q. 2. num. 23.

Ceterum, adverte quod licet, ad effectum perficienda resignationis requiratur consensus resignantis vel cedentis; sunt tamen aliqua beneficia quae ab eorum adhuc requirunt consensum pro validitate resignationis, ut sunt beneficia Jurispatronatus, in quibus requiritur ultra consensum resignantis & commissionem Papae etiam patroni, sive laici, sive clerici, DD. in c. ult. de renunciat. Rochus de Carte in tract. de iurepat. verbo honorisissimi, vol. 3. Covar. prax. q. 1. p. 9. quomodo autem praestetur ejusmodi consensus, notat Flam. Paris. d. de resignat. ben. lib. 8. q. 10. num. 4. & 5. ubi scribit quod hujusmodi consensus potest praestari ante provisionem, in provisione, & post provisionem. Secundum beneficia electiva, in quibus debent consentire ij qui jus eligendi habent, Zabr. vella in cle. unica num. 18. de renunciat. Flam. Paris. d. q. 10. num. 1. Tertio beneficia quae sunt ad denominationem alicujus Cardinalis, nam in his consentus ipsius requiri scribit idem Flam. d. q. num. 14. Sed in aliis beneficiis quae non sunt ad denominationem Cardinalium, an requiratur eorum consentus sicut per eorum familiares resignentur? idem Paris. d. q. 10. num. 28. scribit non requiri, idque diversis Rotae decisionibus, quas apud eum videto.

H Credo quod sic) Omnino; nam recepta praxis & stylus Curiae Rom. de

PRIVILEGIUM
REGULARIUM
ET
COMMENTARIUM
IN REGULA
ANCELLARIAE
APOSTOLICAE
PROCURATORUM
LIB. III
8

quod soleat præstari consensus in Camera vel in Cancellaria, *Mohed. in. decis. 5. no. 1. de renuntiati. Pur. decis. 111. lib. 3. Flam. Paris. de resig. ben. lib. 8. q. 8. & si alibi quis consentiat, nulliter consentit, quia paria sunt non præstare consensum, & præstare absq; solemnitate requisita Pur. decis. 369. nu. 6. lib. 2. Ideoq; novo consensu in tali eventu opus erit. Paris. de resig. ben. d. lib. 8. q. 8. nu. 11. sed hoc intelligunt, dummodo præstetur consensus intra tempus definitum per Constitutionem Clement. VI. ut supra, sed malè quia jam dicta constitutio exolevit, ut resoluit Rota, in una Conchen. beneficij 14. Novemb. 1611. coram R. P. D. Damaseno, extat apud Farinacium decis. 356. part. 1. in Novissimis, quæ quia elegis est, & creberrimo usu venire potest hic inferendam censui, & talis est:*

Dubitandi, an Constitutiones felicis recordationis Clementis VI. & aliorum Antecessorum de extendendis consensibus in libris Camera infra 15 dies à die missæ obstarent Gregorio, qui illas non observavit, & quia Gregorius pro sui defensione faciebat totum fundamentum in non usu prædictarum constitutionum, difficultas fuit restricta ad duo. Primum an probaretur dictus non usus, secundum an probatus relevaret.

Quo ad primum, fuit dictum, constare de non usu ex plurimis consensibus spacio septuaginta annorum præstitis, post quindecim dies à die missæ, quorum copia fuit data pro parte Gregorij, nec non etiam ex testibus curialibus, & præcis pro ejus parte examinatis, & ex fide septem Notariorum Camera, hoc idem attestantium, & ulterius ex decis. Oradini in causa Barchinonæ. Canonieatus 10. Octobris 1594. 24. Maij 1568. hoc idem per testes usq; tunc examinatos affirmantibus.

Quibus non obstare visum fuit, quod multi consensus fuerint etiam præstiti intra quindecim dies, unde inferitur istum usum tanquam difformem non suffragari ex allegatis, quia fuit responsum, constitutiones habere duas partes, primam, quod consensus debeant extendi infra quindecim dies, alteram quod illis non extensis resignatio sit nulla, & beneficium moriente resignante vacet per obitum. prima pars admittitur variè observata, secunda verò nequaquam cum non probetur, quod non aliquando ob non extensum consensum intra 15 dies fuerit annullata resignatio, ita in proposito respondet. *Dec. cons. 11. num. 12. vers. & considerandum est.*

Uterius fuit dictum, quando diversitas reperitur in actibus, qui se committuntur cum consuetudine, talis diversitas non impedit consuetudinem, nec consuetudinem, quia qui potest extendere post quindecim dies, multo magis intra quindecim dies, unde extensio facta iutra quindecim dies, non attribuitur observantiæ Constitutionis, sed facultati facientis, ita *Dec. post Bart. de cons. 11. nu. 12. vers. tertio & ultimo. Farn. de invent. part. 3. nu. 93. faciunt tradidit Alexan. cons. 108. num. 15. vol. 2. Anchar. consil. 339. num. 7. in fin. vers. ad*

secundam, Craver. conf. 197. num. 12. vers. optime facit Roland. conf. 53. num. 2. vol. 2. Rota in causa parmen. status 14. Martij 1580. coram Robustero relectante diver. impress. decis. 294. num. 6. pars 2.

Non etiam ob stare visum fuit, quod in pluribus decisionibus fuit habitio istarum Constitutionum, nempe apud Verall. in manuscriptis. 224. lib. Veronen. Sancti Zenonis coram Aldobrandino, qui postea fuit Clemens Papa VIII. de qua inter divers. impress. decis. 215. part. 1. & in alia Veronen. penultimo 27. Junij 1590. coram Illustribus. Plato, quia in predictis decisionibus unum fuit actum de non usu predictarum Constitutionum. Nam decisio Veronensis firmat tantum Constitutionem Clem. esse extravagantem, non autem simplicem regulam Cancellariae, decis. Clem. papa VIII. dictam Constitutionem praesupponendo disputat de intellectu, & ante disputationem super usu causa fuit concordata, ut fuit reperum in illius adnotationibus, decisio contra Illust. Plato fuit facta una parte Informante, & sic nemine opponente de non usu, propterea quando fuit formaliter actum de usu, & examinati testes. Rota censuit pro non usu, & in dicta Barchinonen. Oradini.

Similiter fuit dictum non ob stare, quod Constitutiones adhuc observentur quo ad multa, nempe in descriptionem consensuum in libris Camerae, annotatione Missae super supplicatione, & similibus, quia fuit responsum non esse novum, quod Constitutio servetur quo ad aliqua, & quo ad alia abrenuntietur desuetudinem. Ruin. conf. 55. in fin. lib. 5. Corn. conf. 20. num. 2. vers. nec enim obstat. lib. 3. Gabr. conf. 78. num. 9. lib. 2. Aragon. decisio prima.

Circa secundum, Domini habebant pro indubitato, quod non usus, sive contrarius usus populorum sine consensu papae nihil potest operari contra validitatem constitutionum Apostolicarum, ex latere deuctis in Romana concordia S. Petri die 13. Novembris 1609. 11. Januarii & 12. Februarii 1610. coram R. P. D. Cavalerio.

Difficultas erat in hoc casu, quod iste non usus, sive contrarius usus fuit observatus in ipsamet cancellaria Apostolica, quae dicitur organum Papae. Cassal. decis. 2. num. 7. super reg. de union. Cas. de Grass. dec. 1. num. 8. de probat. unde interbat non solum ad scientiam ipsius papae, quae regulariter inferretur ex scientia eius Officialium Bar. in l. si publicanus §. in omnibus in v. ff. de public. & vestig. Craver. de antiq. p. 4. §. absolutis num. 23. Boer. dec. 254. num. 19. Alb. conf. 64. num. 51. cum alijs per Surd. conf. 429. nu. 54. verum etiam ad consensum, qui colligitur tam ex eo, quod quicquid gessit cancellaria videtur gestum ab ipsomet Papa, cuius ipsa est organum, ex alleg. supra, & sic ipsomet Papa videtur fuisse, qui legem abrogavit, non subditi, dicitur enim factum papae etiam si ipse gessit cum alio, Feder. conf. 117. num. 2. v. it. alim. in clem. nu. 26. de probat. Gabr. conclus. 2. num. 12. ead. sit. Rota in causa Salamantina jurisdictionis 17. Maij 1577. coram bon. mem. Cardinali

PRIVILEGIUM
REGULARIUM
ET
CONVENTUALIUM
IN REGULA
CANCELLARIAE
APOSTOLICAE
E. S. P.
P. D. Cavalerio
CIII
8

Cardinali Seraphino relata inter divers. impress. decis. 171. nu. 2. part. 1. & in causa Oxomen. beneficii 24. Octobris proximi coram me: Quam etiam ex altero, nempe quia iste non est usus, sive contrarius usus fuit in Romana Curia, infra parietes Sici Palatii. Unde summi Pontifices ob nullam aliam causam videntur tacuisse, quam quia contenti fuerint, prædictas constitutiones in desertulinem abire. Et per prædictam rationem, quod non usus, sive contrarius usus fuerit observatus in Cancellaria Apostolica, quæ est organum Papæ, & dictæ constitutiones fuerint abrogatæ, conclusit Rota in decis. Orlandi supra allegatis.

Cæterum, quatenus prædicta possent pati difficultatem circa abrogationem dictarum Constitutionum, considerabant Domini, quod Gregorius non intendit sustinere, quod dictæ constitutiones amplius non legent, immò offert se paratum illas in futurum semper observare, sed dicit se excusandum à poena dictarum constitutionum, propter justam causam quam ex prædictis habuit, credendi, quod non esset amplius in usu, si quidem communis error excusatur à poena. Bartol. in l. quis sit. §. apud Labonem ff. de edil. edic. cum cumulat. per Roland. conf. 96. num. 6. cum pluribus sequent. lib. 2. Surd. conf. 327. num. 51.

Et poena videtur esse, quod quis per non extensionem consensus in certo tempore amittat jus sibi de latum ex gratia Apostolica, quem consensus resignantis, indubitatum est, tunc temporis adfuisse, poena enim est amittere jus quæsitum glo. in c. puellis. verb. nullatenus 36. q. 2. & in c. si. verb. ex vi. & ibi Abb. nu. 7. in fi. de iur. patron. Rom. conf. 226. in princ. Paris. conf. 5. num. 193. vol. 4. Surd. decis. 7. num. 13. & 232. num. 9. ad fi.

Et jus dicitur quæsitum per solam signaturam papæ: Pur. decis. 94. nu. 2. part. 2. Caput. ag. dec. 301. par. 3. fuit dictum in causa Barchinonen. Prioratus 9. Maij 1547. coram Mohedano relata inter divers. impress. decis. 7. lib. 1. part. 3. in Tuden. beneficij 9. Maij 1578. coram Illultris. Blancetto. quæ est. 418. num. 3. par. 1. divers. & in Cusentina pensionis 13. Jan. 1599. coram bon. mem. Litta 3. in Pampilonen. parochialis 21. Aprilis 1610. coram D. Attrebaten.

Item in litterarum expeditio, & extensio consensus, non fit ad substantiam gratiæ, sed ad probationem. Gemin. conf. 106. num. 6. vers. in contrarium Rot. dec. 1. num. 3. de rescript. in antig. Mohed. decis. 9. ut lit. pend. Veral. dec. 267. par. 1.

Ex quibus apparet inanes esse constitutiones, quas Flam. Paris. multis verbis dissentit in explicatione d. Clementinæ.

Ross. annu.) Hodie tamen valet consensus præstitus à procuratore, etiam post quatuor annos à morte Resignantis, quod fallit si ultra lapsum temporis appareat mutata illius voluntas Mohed. dec. 31. de Renunciat. sitque revocatio inducta procuratori vel resignatario, vel si procurator vivo resignante supplicationem non porrexit. Casad. decis. 1. de Renunciat. Flam. Paris. de Resig. ben. lib. 9. que.

quasi. 24. nu. 9. Quid autem si mandatum fuerit conditionale, videlicet refer-
vatis sibi fructibus & regressu? an adhuc post mortem resignantis possit pro-
curator consensum prestare? vide Crescentium decis. 9. de Renunciat.

R De consensu imponentis pensionem) Sufficit quod ejusmodi consensus praestetur
per Resignantem & Resignatarium ex intervallo, non enim requiritur utrum
& eodem tempore interveniat *Flam. Paris. d. q. 8. nu. 87.*

Intem adverte primum, quod de stylo Cancellariae non recipiuntur con-
sensus conditionales in reservationibus pensionum, sed tantum liberi illi
Card. Seraphinus dec. 1455. num. 6. & expressi, idem in bullis solet poni, ubi quod
ad vixeris, vel procuratori tuo ad hoc speciale mandatum à te habenti per N.
cujus ad hoc accedit assensus & successores suos Canoniatum praedictum pro
tempore quomodolibet obtinentes annis singulis pro una videlicet in B. Jano
Baptista, & altera medietatibus ejusdem pensionis in Dñi nostri Jesu Christi
Nativitatis festivitatis in Civitate N. vigore praesentium, nec alias, ubi
quin praesens reservatio nulla sit e o ipso, integrè persolvenda, auctoritate
rudentenore praesentium reservamus, constituimus, & assignamus &c.

Insuper adverte, quod solet huic Regulae derogari primò. quoties conse-
tur beneficium absenti cum reservatione pensionis *Flam. Paris. d. q. 8. nu. 107.*
citat. Card. Paris. cons. 5. num. 56. vol. 4. Gigan. de Pens. q. 1. o. 7. & 11. Nam Pa-
pam posse reservare pensionem absque consensu beneficiarii communiter di-
receptum, & pluries fuit resolutum in nota, quod vidi nuper in una Canoni-
catus N. quem Paulus V. gravavit pensione 50. ducatorum in favorem res-
positi dicte Ecclesiae, derogando in eo nominatim huic Regulae, & Conco-
datis, & Indulto Episcopi de data anni 1610. Kalendis Septemb. Secundò, quo-
ties resignatur, ut nostri loquuntur in favorem minoris absentis; nam tunc
derogatur, & Papa contentatur non esse necessarium minoris consentium, &
per consequens resignatio non potest annullari ob non praestitum consensum,
ut fuit resolutum in una Acheront. coram Oradino 4. Maji 1554. Sed nota de stylo
ria quod in resignationibus cum pensionis reservatione, si fructus non exco-
dant medietatem, apponi solet clausula: *quorum medietatem pensio ipsa non exco-*
dit; sin excedant medietatem, ponitur clausula post verba: super dictis N.
fructibus, ad valorem annuum c. duc. ascenden. In resignatione verò parochi-
alium cum pensione debet exprimi tempus per quod resignans obtineat,
ut videatur si mereatur pensionem, & si fructus non excedant ducatos centum
non reservatur pensio, quia remanere debent c. ducati liberi pro Rectore; &
ponitur clausula: *Et dummodo ex fructibus dicte Ecclesiae centum ducati liberi pro si-*
lius Rectore pro tempore existente annuatim remaneant, qui centum ducati intelli-
gantur juxta valorem ducatorum in qualibet regione ex sententia Sarum

PRIVILEGIUM
REGULARIUM
ET
COMMENTARIUM
IN REGULA
CANCELLARIAE
APOSTOLICAE
DE
RESIGNATIONE
C. III
8

ad Reg. de Valore qu. 9. licet clausula: *Dummodo remaneant centum ducati pro*
rectore, soleat intelligi de Ducatis de Camera, ex quo fructus narrantur in
 ducatis de Camera, & illa clausula: de Ducatis similibus. Verbum autem
rectore in dicta clausula importat, ut nullum sit gravamen & diminutio,
 Bar. dec. 298. part. 1. *diverfor. vide Garciam in tract. de benefico. part. 1. c. 5. a num.*
375. Interea adverte quod clausula ista: *dummodo remaneant &c.* debent ju-
 stificari per pensionarium, etiamsi agatur contra eum, qui consensit pen-
 sioni, cum per eam gratia fiat conditionalis. *Farinacius dec. 417. num. 1.*
 par. 1. quod fallit quando dicta clausula non est appositae reservationi pen-
 sionis, sed consecutive ad modificandum, & limitandum clausulam precedentem,
 etiamsi alie pensiones annue ultra prelatas aliis personis assignatae existant
Farinacius dicta dec. 417.

Denique & postremo adverte quod consensus pensioni prestitus ab eo
 cui de beneficio nulliter provisum erat, non prejudicet ei, qui beneficium
 legitime obtinuit. *Idem Farinacius dec. 437. part. 1. num. 1. in noviss.* ubi etiam
 fuit dictum consensum prestitum ante obitum beneplacitum Apostoli-
 cum, etiam cum juramento prestitum non valere.

De dandis Negat tamen *Cassiodorus decis. 1. de Renunciat. num. 6.* & Illu-
 strissimus Cardinalis *Seraphinus decis. 1465. num. 7.* ubi scribit hanc Regu-
 lam expeditiones litterarum concernere citatque *Crescentium decisio 9. de*
Procurat.

Tenor verò Constitutionis Pij V. 58. quæ præscribit formam Resignatio-
 nis coram Ordinarijs de qua supra & ad Reg. de Public. hic est:

Pius Episcopus servus servorum Dei, ad perpetuam rei memoriam.
 Quanta Ecclesie Dei incommoda omni tempore attulerit, & nunc quoti-
 die magis afferat ministrorum in eam ingressio vitiosa, jam late perspiciant,
 & cum in cetero expendant Præsules omnes & Pastores, quando hæc pernicies
 cæterarum omnium maxima tam multas orbis ecclesias impie violavit. Quia
 vero hoc malum in cæteris frequens, tum maxime in beneficiorum, & officio-
 rum ecclesiasticorum dimissione admittitur, nemini molestum esse debet,
 quod perinde de reprimendis quotidianis fraudibus, quæ hac in re frequen-
 ter internasunt, certam aliquam rationem tandem initari, officij nostri
 partes in prohibenda omnibus interim resignationum hujusmodi receptione
 paulo severius interposuerimus, omnesque beneficiorum interim resignan-
 tium dispositiones quæ fierint, in irritum revocaverimus, ac etiam decre-
 verimus nullum per eas in illis, jus neque titulum, vel coloratum tam in peti-
 tione, quam in possessorio ipsis provisum tribuere, quin etiam eos ad illa dein-
 ceps obtinenda perpetuo inhabiles fore.

Collatores verò alias in illorum dispositione etiam tanquam devolutionis
 jure

quo ad personas, quo verò ad capitula, & conventus à divinis suspensionis sententias ipso facto promulgamus, quibus etiam nullus alius quam ipse Romanus Pontifex sive absolutionis, sive relaxationis gratiam (excepto mortis articulo) valeat impertire. prohibitione, & literis nostris prædictis nihilominus in cæteris omnibus, & perpetuò valituris. Non obstantibus quibuscunque privilegijs, indulgentijs, & literis Apostolicis generalibus, & specialibus quibuscunque; Episcopis, & alijs superioribus, ac inferioribus ecclesiarum prælatis, nec non ecclesijs, monasterijs, & capitulis, conventibus, collegijs, & universitatibus, eorumque, & alijs personis etiam Regia Imperiali majestate prædictis, sub quacunque verborum forma, & conceptione concessis, per quæ effectus præsentium impediri posset quomodocumque, vel differri, etiamsi de eis ipsorumque totis tenoribus ad verbum, ac de proprijs nominibus eorum, nec non ecclesijs, monasterijs, locis, ordinibus, & dignitatibus, de quibus nec non causis propter quas illa concessa sunt, speciale & expressam præsentibus fieri oportet mentionem. Cæterum jubemus easdem præsentibus ad valvas basilicæ Principis Apostolorum de Urbe, & in acie Campi Floræ publicari, & earum exempla affigi. Volumusque eas sic publicatas omnes & singulos perinde afficere, & obligare, ac si illis ipsis fuissent singulariter intimata, exemplis quoque prædictis etiam impressis, manuque Notarii publici, & sigillo prælati ecclesiastici, vel ejus curiæ obsignatis, eandem prorsus fidem adhiberi, quæ ipsis præsentibus si forent exhibitæ, vel ostensæ. Nulli ergo omninò hominum liceat hanc paginam nostræ relaxationis, præcepti, interdicti, decreti, promulgationis, jussionis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumserit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romæ apud S. Petrum, Anno Incarnationis Dominicæ 1568. Cal. Aprilis Pontificatus nostri Anno tertio.

Ex qua constitutione Pij videt Lector eas admitti resignationes eorum Ordinarijs, quæ sunt ex causa senij, vel infirmitatis, aut si resignans sit corpore impeditus, utpotè ob lepram, scabiem herculeam, paralytim, apoplexiam, morbum comitalem, chiragram: vel vitiatum, qualis est cæcus utroque oculo, claudus, lortipes, gibbosus, aut alias notabiliter diminutus qualibet corporis parte, aut crimini obnoxius, veluti Simoniacus, Homicida, Adulter, concubiniarius, infordescens in excommunicatione, perjurus, Blasphemus ante privationis sententiam, vel censuris ecclesiasticis subjectus, aut qui nequit ecclesie inservire, quales sunt prioris capituli exempla; quibus adde clericum bannitum, damnatum, mutum & qualemcumque; irregularem, denique; ob vitam scandalosam, & probrosam, imperitiã, sive illiteraturam, morbum caducum, excommunicabilitatem, seu beneficiorum incompatibilitatem, pluralitatem, status mutationem,

Hhh nem,

nem, ut potè si clericus contrahat matrimonium, vel cucullam monasticam ferat, denique ob causas relatas in c. Nisi eum pridem de Renunciat. Ad extremum Ordinarij poterunt recipere renunciaciones beneficiorum obtentorum per eos, qui nequeunt, aut non audent in loco beneficii residere propter capitales inimicitias. Prohibetur tamen Ordinariis ne beneficia ad ipsorum manus renunciata conferant suis vel dimittentium consanguineis, affinibus, vel familiaribus, ut nunc dicemus. Atque hæc sunt causæ, quæ moverunt Pium V. ut Ordinariis facultatem daret recipiendi renunciaciones beneficiorum, cum illæ omnem fraudem excludant, ut latè & copiosè tradidit, sigillatimque explicat Flam. Parif. lib. 5. de Resig. ben. q. 6. usque ad num. 173. quo in locis Ordinarijs duo observanda præmonet.

Nimirum primum ut si renuncians in sacris ordinibus sit constitutus, videant an habeat aliunde ex quo commodè vivere possit, alias non admittant renunciaciones, ut patet ex verbis constitutionis pij V. ibi *Sed nec hominum alio sacro ordini mancipatus valeat ullo modo beneficium (nisi religionem ingressus) vel officium Ecclesiasticum resignare, nisi ei aliunde sit quo in vita commodè possit sustentari.* & ratio est ne in opprobrium & dedecus Ecclesiastici ordinis mendicare resignans cogatur.

Secundum, ut Ordinarij admittentes resignaciones ex causis supra relictis, non conferant illa beneficia suis, aut resignantium consanguineis, & affinibus, vel familiaribus, etiam per circuitum, ut habetur in dicta Constit. Pij ibi, *Ceterum precipimus &c.* & ratio est: quia resignatio in favorem coram Ordinarijs est illicita. Fufc. de Vrsit. lib. 2. c. 28. num. 29. & *Simoniaca*. ut ostendit in tract. de Permut. p. 2. c. 25. quia debet esse pura, Flam. de Resignat. lib. 3. cap. 49. que tamen Constit. non servatur in Hispania quoad prædictos, teste Garcia de Ben. 11. c. 3. n. 270. Cæterum, circa ista duo notabilia sunt adhuc duo observanda.

Primum, quod in verbis d. Constit. habetur Ordinarium posse admittere resignacionem religionem ingressuri, intelligendum esse, non de habitu susceptione, sed professione, ut scilicet paulò antequam profiteatur, seu jam ad ipsam professionem accingitur, liceat Novitio resignare ad manus Ordinarij, Nicol. Garcia de ben. part. 11. c. 9. num. 24. reprobata Fufci & Flaminij opinione, quem vide, ut & num. 28. ubi scribit Novitium lucrari interim fructus, sive is profiteatur, sive exeat.

Alterum est altioris indaginis; nimirum an valeat resignatio beneficii ad cuius titulum est quis ordinatus, non facta mentione tituli in supplicatione, esto quod facta sit mentio resignantem commode habere ex quo vivere possit. Pro cuius questionis solutione plures formantur conclusiones.

Prima, non valere resignacionem quando non est expressum, quod Resignans habet aliunde unde vivat, ita disponit Concil. Frid. sess. 21. c. 2. Beneficium (inquit)

(inquit) ad cuius titulum quis fuit sacris ordinatus, resignari non potest, nisi facta mentione quod ad illius titulum fuit promotus. Neque ea resignatio admittatur, nisi constito, quod aliunde commodè vivere possit, & aliter facta resignatio nulla sit. Cui consentit Congregatio Cardinalium, hac declaratione anni 1588. Fuit (inquit) dubitatum an pro forma traditum esset, ut resignans teneretur facere mentionem se ad titulum illius fuisse promotum, adeo quod per equipollens adimpleri non possit. Et fuit resolutum pro forma traditum esse à Concil. st. ante clausule annullativa, & quod Concil. negativè loquitur. Ita Tolet. c. 48. lib. 1. summa notra 12. in fine. Azorius lib. 7. instit. moral. tom. 2. cap. 2. q. 7. Flam. lib. 5. de resig. 6. num. 175. Garcia p. 2. c. 5. num. 192. Salcedo pract. crim. canonica c. 18. num. 8. Et ita fuit resolutum in Rota anno 1588. de mense Maij in una Salamantina coram R. P. D. Orano Leodiens. Rota Auditores celeberrimo, cuius nomen quoties citatur, toties maximè Jurisprudentiæ juxta ac eloquentiæ consummatio audientis animo oboritur. Et in una Hispalensi coram Illust. Plato. 17. Junij eodem anno. videri potest Flam. supra. Et lib. 8. q. 7. Idem fuit resolutum in una Arcina plebis 4. Decemb. anno 1600. coram D. Millino.

Secunda Conclusio, non sufficere expressionem quod resignanti remanebat, unde viveret, sed etiam necessariò exprimendum, quod ad titulum illius beneficii fuerit ordinatus, ita Concil. supra allegatum & Authores: tum quia Concil. Trid. utramq; expressionem requirit, & quod sit promotus ad titulum talis beneficii, & quod habeat unde vivere possit, ita Flam. supra num. 35. Gonzales p. 10. §. 10. num. 35. tum quia ut supra dixit Congregatio forma dicti Concilij per equipollens adimpleri non potest, Idem tenet Azor. lib. 7. c. 25. §. 4. 6.

Tertia conclusio, in sacris constitutus, non potest ullo modo beneficium resignare, etiam si ad illius titulum non sit promotus, nisi aliunde habeat unde commodè vivere possit, Ita pius V. in d. constit. 56. cujus verba supra retuli atque ita de stylo servari refert Garcia 2. part. cap. 5. num. 189. Flam. lib. 3. de resig. §. 14. num. 3. Azor. lib. 7. c. 2. q. 7.

Quarta Conclusio, beneficium surrogatum illi beneficio, ad cuius titulum quis erat promotus, non potest resignari, nisi facta mentione, quod sit surrogatum ei ad cuius titulum fuerat resignans promotus, & quod habeat unde commodè vivat, Ita Garcia supra num. 217. & alij ibid. & Joannes Guitierrez inf. 42. num. 1.

Quinta Conclusio, renunciatio beneficii facta sub pensione sufficienti ad congruam sustentationem, non tamen facta mentione quod ad illius titulum quis promotus, non valet. Ratio est, quia ut dictum est supra, est forma sub qua vult Concilium resignari talia beneficia, & in distinctè annullatur resignatio aliter facta. Ita tenet Congregatio Concilij cujus verba refert Garcia d. p. 2. no. 217. in hunc modum: Congregatio (inquit) censuit Conciliū intrare &c:

Hhh 2

Petrus

Petrus Lodesina c. 7. post 10. conclus. Azorius supra cap. 15. quest. 5. Flam. d. quest. 41. num. 41.

Decretum Concilii Trid. supra relatum habet etiam locum in permutationibus beneficiorum talium, quae sunt nullae non facta mentione quod permittans ad titulum beneficii permutati fuit sacris ordinatus, nisi permutatio sit aequivalens, ut Congregatio censuit *super d. c. 2. ibi*, & aliter facta permutatio nulla est. Congregatio, inquit, censuit non procedere hoc in aequivalenti, & quod procedat etiam in permutatione tradit Gonzalez *glo. 5. §. 10. d. non. 42.* dicens ita resolutum in una Mutinensis Canoniceatus anno 1602. coram D. Litt. quae decisio jam luci data est per Farinacium, qui illam non tribuit R. P. D. Littae, sed Illustr. Reverendiss. D. Cardinali Bononien. estque relata in 2. par. decis. novissimarum decis. 269. sub die 4. Decemb. 1609.

Plura videri poterunt apud citatos auctores, qui satis insinuant hanc deesse de stylo Rom. Curiae, cum Seraphino decis. 1471. sub finem.

Obijcitur praemissis Navarrus *lib. 3. Consil. 23.* qui dicit valere resignationem hujusmodi, in foro conscientiae non facta mentione tituli, & credit ita iudicatos praesides praetorii supremi papae, si eorum tribunali subijciatur.

Respondeo 1. ex consilio Navarri satis constare fuisse de stylo, ut fuerit mentio in supplicatione quod esset quis ordinatus ad titulum beneficii, nam si stylus ille non fuisset in usu, cessasset facile disputatio, & si contrarius fuisset stylus, Navarrus illum a se stare dixisset. 2. adduxisset saltem aliquod exemplum ad probandum illum stylum, quod certe non potuisset deesse in Curia Rom. 3. non dixisset se credere, sed certo scire coram praetoriis supremis iudicariis validam talem collationem non facta mentione tituli. 4. tantum dicit fore validam collationem beneficii sub pensione ducentorum ducatorum resignatione, nulla facta mentione quod in simili aut aliis collationibus fuerit unquam ab illis supremis praetoriis iudicatum, cum constet ex supradictis non semel contrarium fuisse resolutum in Rota. Adde & decisiones quae reperiuntur apud Gonzalem & Flamin. fuisse posteriores Navarri, sicut & declarationes Concilii Cardinalium anno scilicet 1588. quae praevalent certe longe ejus auctoritate, & non dubito quin si istas resolutiones vidisset Navarrus, mutasset sententiam nondum satis confirmatam ab ullo auctore. Addi posset Navarrum a simili sententiam nostram confirmare *lib. 1. de tempor. ordinat. conf. 41. ubi num. 2.* dicit renunciationem tituli ab Ordinario ad Diaconatum esse ipso jure nullam *per cap. 2. Concil. Trident. Sess. 21.* Idem Navarrus *eod. lib. conf. 16. numero 14.* ita loquitur: Consilium habet titulum hujusmodi sine licentia Episcopi nullatenus renunciari posse, & verbum *nullatenus* inducit nullitatem actus ipso jure. Sicut etiam Navarri posteriores Toletus *cap. 48. supra Flam. Azor. Garcia. num. 120.* Joannes Gutierrez *supra.* Denique fatetur Navarrus *in fin. d. conf. 23.* multos ordinaros

ordinarios & delegatos particulares iudicatuos eam collationem non valere, quia neutra consilij conditio fuit in illa expressa.

Objicitur 2. Flaminium, tanquam variabilis, qui *lib. 2. qu. 6.* & alibi, sententia in ejusmodi resignatione necessario exprimendum ad titulum beneficii 64
fuit ordinatum, & tamen *lib. 8. qu. 7.* ponere formam resignationis à Pio V. datam, quæ tantum requirit ut exprimat resignantem habere sufficientiam ad vitam.

Sed respondetur 1. Flaminium fuisse & haberi authorem doctissimum, qui etsi non placet uni & alteri, placet tamen propè omnibus peritis rei beneficiariae, placet Garcia supra. *num. 192.* ubi citatur in confirmationem hujus sententia, placet Gonzalez in *Reg. 8. Cancell. glo. 5. §. 10. num. 35.* placet Azorio *num. 2. supra citato,* & alij quotquot de resignat. tractant illo lubenter utuntur, ejusque auctoritati innituntur.

Respondetur 2. Flaminium non revocare *lib. 8.* quæ dixit *lib. 2.* sed confirmare his verbis *qu. 7. num. 48.* Et si fuerit ordinatus ad titulum illius beneficii, hoc necessario est exprimendum: Quod verò adfert formam Pij V. quæ hoc non exprimit, non ideo varius est, sed sapienter innuit duas formas Resignationis unam constitutionis Pij V. quæ inquit Azor. *supra c. 19.* datur Ordinariis tanquam formula observanda in admittendis resignationibus extra Curiam Romanam, & illa generalis est pro omnibus resignationibus apud illos, ut necessario debeat exprimi, quod sufficienter habeat Resignans ad vivendum si sit in sacris. Nec in ea constitutione per aliquam clausulam derogatur Concilio Trid. cui certè derogandum est, ut desinat operari. attamen forma est Concilii Trid. quæ servanda est in resignat. beneficii ad cuius titulum est quis ordinatus. atque hoc satis insinuat est ab authoribus supra citatis. nam Garcia *num. 192.* adfert formam Concilii Trid. *num. verò 198.* adfert bullam Pij V. Azor. verò *lib. 7. c. 19. q. 5.* adfert formam Pij V. & illam dicit apud Ordinarios servandam: & c. 25. citat. Concil. Trid. *sess. 21. c. 2.* & omnino observandum dicit. Neque verò putandus Toletus, Seraphinus, & alij ignorasse bullam illam, & tamen Toletus hæc ait: Nam verba Concilij vim habent decreti irritantis, potentiamque tollentis faciendi contrarium. Et Seraphinus *dec. supra citata in fine.* concludit debere quendam Hieronymum manuteneri in possessione beneficii ad cuius titulum fuerit ordinatus, quia, inquit, fuerat ordinatus ad illius titulum, & illud non expresserat: cui decisioni conformis est decisio 269. in Nouissimis part. 2. apud Farinacium, quæ est Illust. & Rever. D. Card. Bononien. *de anno 1609. Decemb. 4.*

Unde concludimus rectè Farinacium sustinere exprimendum esse, quod ad titulum beneficii fuerit promotus, & scitè adferre formam Pij V. quæ omnibus aliis, etiam resignationibus servanda est apud Ordinarios: Non enim ibi dicit

Fhh 3.

Pius V.

Pius V. sufficere in omni resignatione si exprimat hoc tantum, nempe resignantem habere unde aliunde vivat, sed ait necessarium esse hoc exprimi in omnibus, in ijs verò ad quorum titulum est quis ordinatus, satis jam combat ex Concilio Trid. illud necessario exprimentum esse. Nec contra nullam decisionem decretum, vel ab aliquo auctore confirmatum, præterquam Navarro, qui non decisum, sed fortè decidendum in summo prætorio credit, quod quidem non credidisset, si multas Rotæ decisiones, Cardinalium quoque declarationes in contrarium vidisset. unde Scholiastes in Navarrum editum anno 1601. Venetiis apud Joannem Gulelium *cons. lib. 1. de renunciat. cons. 4. quædam communiter habetur lib. 3. cons. 23.* sub finem rectè hæc subjicit: Advertendum referri Sacram Congregationem censuisse ejusmodi renunciationem esse nullam ex quo non sit expressum resignantem ad illius titulum promotum, quæ expressio pro forma requiritur, hæc autem auctoritas, una est ex ijs, quæ, si quædam sententia Doctoris minus probabilis visa est, magis receptam, & præsertim Concilij Trid. illust. Card. Congregatione magis probatam demonstrat, quæ dicitur in ipso libri titulo. Quid quod ipse Navar. in Manuali c. 22. de Sacram. *Ordinis in si. citat.* probatque decretum Concilij Trid. d. sess. 21. c. 2. quod ordinatus nimirum ad titulum beneficij non possit illud resignare nisi contineat eum aliunde habere unde commodè vivere possit feceritque mentionem de titulum illius beneficij fuisse promotum?

Nihilominus adversus communem hanc Doctorum scholam, sunt qui insistantia eant omnia, dicantque ex stylo Curie Romanae sufficere in resignationibus exprimere, resignantem in sacris ordinibus constitutum habere aliunde ex quo vivere commodè possit, omnia expressione ipsum fuisse promotum ad sacros ordines sub titulo illius beneficij resignati.

De quo stylo, inquit, Cancellariæ, sexcentorum possent produci præparatorum in rom. Cancellariæ exercitissimorum elogia.

Quibus in tali casu credendum esse tradunt Farin. *decis. 197. num. 4. Contrerretz Canonicarum q. lib. 1. c. 33. num. 35. Flam. de resig. lib. 3. q. 6. num. 28. Buntol. in l. de quibus num. 21. ff. de legibus.*

Quo stylo supposito, Rotæ decisiones, & sacre Congregationis declarationes oppositum tradentes cessare viderentur, tum quia stylus Cancellariæ facit jus, & est attendendus *c. ex litteris de rescript. c. quam gravi de crimine falsi. & ralkus decis. 332. n. 2. p. 3. Gigas de pensio q. 54. num. 2. Mandos. ad Reg. Cancell. 10. q. 6. num. 6. item ad Reg. 3. q. 10. n. 7. & ad Reg. 8. q. 41. n. 13. Sarn. ad Reg. de Collat. Surrog. Fl. de Resig. lib. 10. q. 2. num. 15.* tum quia mente in Principis aperit & declarat Mandos. *ad Rubric. Cancell. q. 2. num. 3.* tum quia quæcumque sunt in Camera vel Cancellaria dicuntur fieri in consistorio, imo in conspectu Papæ, *Flam. de Resig. lib. 2. q. 25. num. 3. & 5. Gomez. ad Reg. de triennali quæ. 7. 8. præterea. Idcoque stylus*

Stylus Rom. Curia facit jus & tollit omnem dubitationem facti, *Gomes. ad Reg. de imp. ben. vacant. per abicum q. 6. vers. sed ulterius non solum in Curia, sed etiam in partibus Gravet. ad V. estrium lib. 5. c. 3. n. 6. Garcia de ben. p. 1. c. 5. num. 88. quem proinde servare tenentur omnes inferiores Ecclesie. Gomes. in praevio Reg. q. 2. §. quarto pro ista p. Guiterrez Canoniarum q. lib. 1. c. 33. nu. 35. in si. Card. in de. quamvis in princip. de appellat. adeo ut sententia contra stylum lata sit nulla. Pres. Everard. in loco à stylo Curie num. 3. Flam. de resig. lib. 10. q. 2. num. 16. 17. Judexque litē sociat suam Giguas de pens. q. 58. num. 2. Nec requiritur ut is sit obtentus in iudicio contradictorio, aut decisione aliqua papali firmetur, sed sufficit observantia, crediturque peritis ita attestantibus Flam. lib. 3. q. 6. num. 28. Gravet. a de antiquit. temp. part. 1. num. 36. Garcia de ben. d. c. 5. num. 88.*

Stante proinde prædicto stylo de non exprimenda qualitate promotionis et sacros ordines ex titulo, super quo ordinatur, non videtur posse dari de nullitate Resignationis.

His qua bilance trutinatis iudicet lector, utra magis opinio sit sequenda: recte in re tam sinuosa & perplexa operæ pretium esset, si Pontificem adire, cuius est interpretari, nedum Decreta Concilij, sed hanc vel illam DD. opinionionem probare vel rejicere, maximè in isto casu quo pragmatici peritissimi & valentissimi Rom. Cancellariæ rarò exprimunt resignantem fuisse promotum ad titulum beneficij resignati. Interim non ex eo cautum arbitraret resignanti ut ei liceat invalidare resignationem à se factam, quia pro resignatario stare illud juris axioma, quod error juris dubij excuset, ut fuit sapius resolutum in nota, & nominatim in una Visiten. Canonicatus, de qua dicam infra ad Reg. Dispens. ad duas parochiales. Itaq; decisionem hujus quæstionis relinquo iudicio S. D. N. Pauli V. qui ut est in omnibus facultatibus & scientiis consummatissimus, ita verus est flos delibatus eximie pietatis atq; prudentiæ. De cætero, haud dubium est, quin prædicta constit. riana sit in his locis in viridi observantia, comprehendetq; quæcumq; beneficia, exceptis tamen beneficiis Jurisdictionis ecclesiastici, quæ licet ad manus Ordinarii liberè resignare & per alium conferre etiam familiaribus resignantium, per not. Garcia tract. de ben. p. 1. c. 3. n. 268. & seqq. ubi scribit ita declaratum fuisse per Gregorium ejus nominis XI. & iste casus à paucis mensibus evenit in una beneficii simplicis seu episcopalia propè & extra ecclesiam Tongren. de anno 1621. coram Officiali Lovien. uti Executore Apostolico. Neque adversus hanc observantiam allegari potest recens aliquis usus contrarius: quia Constitutio Papæ non potest nisi per contrarium usum sine ipsius Papæ scientia & consensu, neq; sufficeret actus ipsius consensus, Rota in una Romana concordie coram R. P. D. Cavalerio de Fernarj 1610. quæ decisio extat apud Farinac. part. 1. dec. 221. nu. 5. & 6. in temp. quam etiam confirmat decisio Rev. D. Damasceni supra, ibi Difficultas p. hoc casu.

Argumca-

*Argumenta in Regul. XLIIII. INNOCENTII VIII.
qua est XLV. PAULI.*

1. Impetraciones sunt ambitiosæ.
2. Impetrans per ingressum religionis, debet probare actu ingressum.
3. An Regula hæc sit de dandis?
4. Camera Apostolica an bullas concederet contra hanc Regulam.
5. Beneficium non vacat per ingressum religionis sed per professionem.
6. Per professionem inducitur beneficii & pensionis vacatio.
7. Concilium Tridentinum annullat resignaciones Novitii religionem ingressi ante duos menses præcedentes.
8. Resignatio ingredi volentis religionem subsistit, si ante susceptum habitum, vel ingressum religionis facta sit: Limita ut hic.
9. Resignans tenetur facere mentionem quod ad titulum beneficii promotus nec sufficeret si postea constiterit illum habere alibi de quo commodè vivere possit.
10. Monachus ante professionem potest renunciare coram Ordinario, neque ante professionem vacat huiusmodi beneficium. & quid de fructibus?
11. Novitius non potest renunciare si intra duos menses proximos ante professionem cum facultate Episcopi vel eius Vicarii.
12. Quid si cucullam monasticam sumpsit Ordinatus ad titulum beneficii?
13. Episcopus non debet beneficium concedere ingrediens religionem consecratam si facta professione.

*Regula XLIIII. INNOCENTII VIII.
qua est XLV. PAULI V.*

DE INGRESSU RELIGIONIS.

Item quod non dentur litteræ super beneficii vacatione per ingressum religionis, nisi ille præcesserit datam desuper petitioni.

GLOSSE